

Tam Thập Tam Cung

Chương 60

Gánh Hát

Nhan m phát cáu. Nàng hi n gi ch ng qua b d ng có th m h i m t chút, áo qu n có b n m t t o thôi mà, có ch nào gi ng yêu quái ch ? Hai ng i phạm này... c r i, t m cho b n h là ng i phạm i, m t trét tr ng nh t ng vôi, má ánh nh ít kh , m t mảy tô v nh này l i còn dám b o nàng là yêu quái, rõ là, làm gì l i có cái lý này.

Ng i th p h n kia gào thét m t h i, gi ng gào v a cao v a thê, lo ng cho ng chen chân kh i cánh c a nh , d c ng v a ch y v a la: “Yêu quái! M t con yêu quái ng i nhép nh p th n c xanh lè t trên tr i r i xu ng...”.

Nhan m chân tay l y b y bò t i tr c m t b c, chìa m t bàn tay sang. Ng i cao h n b y gi ang ng nh tr i tr ng thình lình lùi l i m t b c l n, va vào vách t ng, l p c p n m l y cán ch i gác c nh t ng, gi ng run run: “Ng i, ng i là... ng i là yêu nghi t ph ng... ph ng nào, dám t i ây... ây gây r i?!”.

Nhan m tr ng m t gi n d . T i sao nh ng phạm nhân này kh ng kh ng kh ng nh nàng là yêu nghi t, mà không ph i là tiên t áp xu ng n i này? Tuy bây gi ã không ph i n a, nh ng t t x u gì m y tr m n m tr c nàng c ng t ng là tiên t ch b .

B ng nghe vài ti ng b c chân n ng n truy n t i, Nhan m m t ng trông, ch th y m t ng i àn ông cao to l c l ng m t bôi ph n m en xen k tay gi cao Thanh Long ao, hét to vào m t nàng: “Yêu nghi t ph ng nào dám bén m ng t i ây?”.

Nhan m d n h t s c l c, l n ti ng hét to: “Ta không ph i yêu quái!”.

“Choang” m t ti ng, thanh Thanh Long ao kia c m th ng xu ng t, b i tung m t mù. Có th th y ây là m t thanh i ao hàng th t giá th t, không ph i lo i dùng lòe thiên h ch bên trong th t r a r ng ru t, n u b thanh ao này chém vào ng i... khóe mi ng Nhan m co gi t m t h i, h u qu nàng ch t ng t ng thôi ã ch ng dám. Sau l ng ng i àn ông v m v ch m ch m thò ra m t g ng m t tr ng bóc, chính là ng i nh con h n s n b ch y ban nãy: “Ng i... không ph i yêu quái th t h ?”.

“ ng, ng nghe nói xàm! Yêu quái u nói b n thân không ph i yêu quái!” Ng i cao h n ang co ro dán sát ng i vào t ng.

Nhan m n m úp b ng d i t, lòng ô m n i kh nói không nên l i. Ch t th y trên m t có c m giác m m nh c a v i vóc s t qua, nàng ng c m t nhìn

lên, th y ng i àn ông l c l ng kia ang kéo tay áo dài th t c a ng i cao h n kia chùi qua m t mình, b t c i hào s ng: “Mi ch c là ti u cô n ng tr n nhà i b i có ph i không, bôi chết cho mình m y l m lem th này”.

Nhan m c m kích g t u.

Ba ch “ti u cô n ng” này nàng nghe vào th t là mát c ru t gan. Ngh l i khi còn nh tu i, nàng lúc nào c ng mu n nhanh l n lên không b ng i khác coi th ng, nay tu i ã l n thì l i mu n choàng vào ng i thân th non t m t t o.

“B áo này b b n r i, ông ch còn không m ng ch t ta...” Ng i cao cao kia m t mày m u máu.

“Yên tâm, i ông ch nhìn th y ti u cô n ng này r i s không nh t i mà m ng ng i n a âu.” Ng i àn ông cao to c i ha h .

“Nh ng bây gi m i b t u h c ngh thì có h i mu n, không b ng ng i luy n t nh nh b n ta.”

“V y thì ã sao? Bây gi các lão gia u thích ki u này, tr ng tr o m m m i, xinh x n m ng n c là c...”

Nhan m không kh i ngh th m, m y ng i này r t cu c làm ngh gì v y? Là dân buôn ng i, hay làm vi c trong thanh lâu k vi n?

Th c t ch ng minh, nàng cùng v i dân buôn ng i và tú bà thanh lâu h ng ngh trong u không có duyên ph n.

Nàng t qu môn thoát ra, v a khéo r i xu ng tr c c a m t gánh hát ng Thành. ng Thành n m ph ng B c, i lên phía b c thêm chút n a là i m c hoang vu, gi a i m c hi m dân c ng , ch có m t dãy núi l n. Vùng núi này tên là Da Lan, nh núi chính c c k cao, quanh n m tuy t ph tr ng xóa. Nàng mà s en m t chút r i xu ng ó, th t ch còn n c cóng ch t v i ói ch t thôi.

B y gi thiên h chia ba, ng Thành là lãnh th c a Nam S . Kinh ô c a Nam S là Nam ô, chi u theo v m t mong ch th y rõ c a M n L u khi nh c t i Nam ô, xem ra Nam ô h n là m t ch n ph n hoa, th ng c nh nhi u i u hay ho.

M n L u chính là ng i nh con hôm tr c v a trông th y nàng ã b ch y. Sau khi cô nàng t y h t ph n m trên m t, Nhan m t m ng m m t l t, th y ti u cô n ng này m t m i r t xinh x n, c bi t là ôi m t t a nh l u ly, long lanh sáng ng i.

Nhan m v n là không bi t th ng th c cho l m ki u hóa trang trong gánh hát n i phàm gi i này, c m th y úng là ã h y ho i dung nhan xinh x n c a M n L u.

T c ng nói ng ph i gân c t d ng n t tr m ngày, Nhan m d ng th ng trong gánh hát m y tháng tr i m i xu ng t i c vài b c. Trong

thời gian nàng đứng thong thả, chầm chầm hát ã ch a ra m t ch tr ng nàng ng li, n i ng là lo i gi ng t p th b ng ván c ng, bên trên lót m t mi ng v i r i n m th ng lên, khi n th ng th áng l hai tháng là có th kh i c a nàng ph i kéo dài n tháng th ba. Tr i m này ra thì m t ngày ba b a ch a bao gi thi u, có khi gánh hát di n c ti n th ng c a các lão gia giàu có, còn chia cho nàng m t ít hoa qu t i ang vào mùa và quà v t k o m t. Nhan m l y làm c m kích vô cùng.

lúc khi nàng có th xu ng t i l i, chầm chầm hát m i vác bàn tính ra tính rõ nàng ã n bao nhiêu ngân l ng, mà s ngân l ng này b trong t i n trang l i sinh l i c bao nhiêu ngân l ng n a, h i nàng mu n vi t th cho ng i nhà n ón hay l i gánh hát làm công tr n .

Nhan m không xu dính túi, trên ng i không có b t c tài s n gì, l i ch ng có ng i nhà, nên ch có th ch n ph ng án sau.

Chầm chầm hát r t hài lòng, v tay g i l n: “Hàm C nh, mau sang ây”. M t bóng ng i dáng i u m mi u th t tha b c vào, nh gi ng th a: “Ông ch , ch ng hay g i Hàm C nh có vi c gì?”.

Nhan m th t v ng tràn tr . M i u nghe tên, l i nhìn dáng ng i và t th i ng, nàng còn c ng là ng i p khuynh thành c nào c , ai dè n g n m i phát hi n hóa ra là gi ng c. Nàng không kh i ngh , phàm gi i n i này úng là m t ch n k khô. Tr c kia, khi Thiên ình nàng v n th ng chê B ch Luy n Linh Quân quá hoa hòe không ra dáng àn ông, gi ây m i bi t, B ch Luy n Linh Quân em ra so v i ng i này tuy t i là àn ông trong s àn ông...

ang m i ngh ng i thì b t ng b ng i tên Hàm C nh kia b o cho m y cái vào má, còn ch a k p ph n n thì i ph ng ã m t l nh nh t i n phán: “Đa d c ng không t i n i, hóa trang không khó”.

Nhan m th phào nh nhỡm, hóa ra y không ph i ang chòng gh o ng i ph n ã có tu i là nàng.

Chầm chầm hát càng hài lòng, g t u b o: “C u hát m t câu n gi n làm m u cho con bé, nghe xem ch t gi ng th nào cái ã”.

Hàm C nh m t l nh nh t i n xoay sang Nhan m: “Ta hát m u m t câu t trong *Lâm Giang tiên*, ng i nghe r i hát theo”. Không i Nhan m áp l i, y ã nh nâng tay áo, ôi m t tráng n c nh r , l ng eo xoay nh , khoe môi thoáng g n nét c i, c nh m t ch m th m gi a v n ng p s c xuân: “ m say lòng ng i nh t là v t xuân s c m i u n m, gi a dòng s ng gi ng m t m ng c bi c, m u n h a d c xà ngang ph t h ng, t ng l i li u nh r tìm d ng v ng...”. Y khua nh tay áo, ch m ch m g p l ng xu ng, x n nh d i ng tay dài, l i ã hát d t nh ng d âm v n còn v ng v ng.

Nhan m c m t há m m, nàng th t s ... th t s không th ng th c n i phong thái o l c a y, m y câu t hát lên m v ai oán s u th ng này nghe

vào không khí rừng mình. Chàng hát xong ngẫm nghĩ, bảo: “Thế nào, vâng này nghe không kìa? Hàm Cầm, cậu hát lại lần nữa xem”.

Nhan mỉm cười vàng cợt: “Không không không, cháu nghe thấy rồi. Vâng... e hèm, bài ca này hát hay quá nên nghe quên mất”. Nàng nói chảnh đàng đi thì đã trông thấy Hàm Cầm trừng mắt nhìn mình, ngay lập tức nhún vai. “Cháu hát, e hèm... À, mẹ, mẹ nhá đàng ngang phết, thế là lại nhún vai...”

Chàng hát thủng: “Bây giờ, tất cả thế này nhá... vài câu hát là gì rồi”. Nhan mỉm cười thản nhiên: “Trời ơi, có hình như ra thì cũng không quên, không nghe chàng hát lại cảm thấy mình không có tất cả, nhá không nhá: “Vâng cháu sau này làm gì thì thì?””.

“Nhìn cháu cũng giống như thân con nhà trời, bây giờ không?”

Nhan mỉm cười hãnh diện: “Thiên nhiên ban cho”.

Tuy nàng không dám khoác lác trên mình một chút nào mình cũng biết, nhưng nghe chàng nói như vậy ngày tuy không có chuyện nào nàng không biết.

Chàng gật đầu: “Vâng, giúp việc tốt lắm, tôi nghĩ chàng lý sự sách vở vào đây, thêm một chút rớt nước bọt trà đời sân khấu”.

Mắt nhìn theo chàng và Hàm Cầm đi, Nhan mỉm cười sầm, rất khó hiểu: “Mình hát khó nghe thì vậy sao?”.

“Không phải khó nghe, mà là...” M. N. L. U. T. ngoài cửa thò đầu vào, mắt sáng long lanh, cười hề hề bảo: “Cười kìa, cười kìa khó nghe”.

“...” Nhan mỉm cười kích nể.

“Ai, không phải ta nói gì, cũng may cho người hát khó nghe thì như vậy, Hoa Hàm Cầm tên ói hi hi, người mà gì thì là thế nào cũng nhá hi hi người cho coi.” M. N. L. U. B. sang kéo kéo tay áo nàng, rồi đi một vòng quanh nàng, “Người mà cao thêm xíu nữa, người thêm xíu nữa thì đã là một nhân rồi”.

Nhan mỉm cười bực bội. Nàng đã nghĩ này thì rồi, cao bao nhiêu đã cao hết, mẹ nói thì thêm vài phân cũng không thể.

Thế là Nhan mỉm cười cách làm mất người phạm, cả ngày bận bịu làm công việc mình trong gánh hát.

Ngày hôm sau ông lão đi theo Thanh Long ao đã gặp hôm trước là người đi tìm người võ trong gánh hát, tên Triệu Khôi. Bởi gì đang hành các thế lo ngại tuấn mụ nể, giai nhân tài tử, tuấn võ quanh mình chàng đi tìm kiếm, Triệu Khôi vì mụ vẻ đẹp, bèn làm nhúng vì cớ nhúng khuôn mặt. Nhan mỉm cười thì biết ông ý mà cũng có thể làm vì vậy, nàng thì chàng có gì kêu ca.

Thị Thị Mịch nàng rí xu ng tr c c a gánh hát, phàm gi i ang cu i ông, ch p m t ã qua kh i h t l nh u xuân, b c vào th i ti t m áp muôn hoa ua n . B b t y ph c dày n ng mùa ông, qu n áo m c trên ng i c ng m ng nh d n, c ngày b n b u t i lui chân không ch m t.

Vào xuân r i, công vi c làm n c a gánh hát c ng c bi t kh m khá. Nàng b chút tâm trí ra ch nh lý l i s sách âu vào ó, m y m i làm n buồn bán nh c trong u u mang nh p s .

“Muôn h t t bay, hoa d ng l m m v ng mình, ng c bích lách cách phong c nh p, ban ngày ra c a ng m m a phùn...” Hoa Hàm C nh d i tay l a nh mây trôi l ng l , ch m ch m nh y múa trên sân kh u, g ng m t trang i m h i m, ng c l i ph n nào làm b t lên phong thái di m l . Nhan m ng i x m c nh sâu kh u, ch ng má nhìn thân nh y d i qu ng sáng vàng nh t c a ánh èn l ng, nhìn n có chút ngây ng i.

M t khi t nh tâm l i l ng nghe, s c m th y câu chuy n y ang hát úng là tình ý thiên miên. Ch là nh ng c t truy n d ng này a s k t c c u không t t p gì m y. Hoa Hàm C nh là kếp án n i danh nh t trong vòng bán kính tr m d m ng Thành, hi n gi xem ra không gi chút nào.

“Này này, ng xem n a mau i châm trà, không thôi lát n a b ông ch rút gân, l t da bậy gi !” M n L u b ng hai m trà nóng sang ùn cho nàng m t m, “ ng nói ta không nh c nh ng i, bàn sát cùng bên trái là ác bá khét ti ng ây, không ti n dây vào, ng i i qua ó thì cúi u xu ng ng lão nhìn th y m t”.

Nhan m ón l y m trà, n châm trà cho bàn sát cùng bên trái tr c. Nàng theo l i cúi g m m t, nh ng lão gia giàu có trái ôm ph i choàng, m t còn dôi m m lên sân kh u kia c n b n không h li c m t n nàng. Nhan m theo th t rót thêm trà cho nh ng bàn còn l i, i h t m t vòng, n c trà ã châm h t s ch, nàng bèn vòng tr l i h u ài, nh châm thêm m t m m i.

Lúc b c nhanh v phía h u ài thì qu t ph i tay áo c a m t ng i, t nhiên ng i th y m t mùi h ng sen dịu d u. Nhan m v i ngoái u nhìn, ch th y gi a s c êm là m t tà áo en b gió ph t ph a à, mái tóc c a ng i n nh làn ng c en, nhìn vào có c m giác r t d ch u.

Nhan m nhìn bóng l ng c a ng i kia thoáng ngây ng i, c nh ã t ng g p qua âu, nh ng trong lòng l i c m th y ý ngh v a ch t p t i này th t hoang ng, bèn l c u r i b c nhanh v phía h u ài. M n L u th y nàng i t i li n lao sang túm l y tay áo nàng l c l c: “M i nãy ng i có nhìn th y m t v công t m c áo en không, ng i có vóc dáng r t cao ráo y, m i nãy ta rót trà cho chàng y ph i nói là nhìn n d i c m t. T ng m o m i khô i ngô làm sao, khí ch t l i phong nhã, ta th t ch a t ng g p qua ng i nào p t i v y. Hoa Hàm C nh mà em ra so th t không khác gì m t ng r m nát”.

Nhan m l c u: “Ta ch nhìn th y bóng l ng”.

M n L u kéo theo nàng khom lưng chu n ra ngoài, ch vào chi c bàn tr ng n m sát góc: “M i này v công t kia ng i m t mình bên ó ó”. c m t lát sau, v công t áo en kia ã quay tr l i, ch là bên c nh có thêm m t v cô n ng. M n L u tay xách m trà nhích t i hai b c: “Ta i nhìn thêm xíu n a, ng i có mu n i cùng không?”.

Nhan m phì c i: “ c r i, ng i i ng m m t mình i, ta ây n u n c, n u không lát n a l i b ông ch qu m ng”.

M n L u th t v ng tràn tr : “Ng i không i th t h ? Nhìn m t xíu c ng âu có sao”.

“Nh ng c u ta nh tu i quá khi n ta th t tình không cô h ng thú...” B t lu n v công t kia m t m i ra sao, v a ngh n mình ã ng n này tu i, tóm l i là không v c d y n i chút tâm tr ng.

“Nh tu i? Tu i c a anh ta nh t nh l n h n ng i, ng i úng l i!” M n L u l m b m xong, tay xách m trà i sang ó. Nhan m i n c sôi, t t dùng mu ng múc lá trà cho vào m, ngo nh u nhìn l i, ch th y bong ng i nh nh n c a M n L u ang ng tr c chi c bàn tít trong góc, nh ng kho ng cách quá xa, l i thêm s c êm m t mừng, tr vài chi c bóng m nh t ra thì không trông rõ gì n a.

Nhan m b ng m i châm trà, lúc n chi c bàn ngoài cùng bên trái l i quên bég l i d n c a M n L u. Lão gia l m c a kia thành linh y m y ng i thi p bên c nh ra, ch vào nàng g i: “Ng i ng l i”.

Nhan m thoáng ng n ng i, l p t c d ng b c, xoay u sang nhìn lão.

“Ng i tên gì? Ng i êm nay theo ta v .” Nói o n lão nhìn sang m y gia inh ang ng m t bên, “Nói v i ch gánh c a các ng i, t i u cô n ng này ta mang i, sáng s m mai s tr v ”.

“V ng lão gia, vi c này, vi c này không hay cho l m, Nhan m con bé còn nh tu i không hi u chuy n...” Tri u Kh i v i vàng ch y sang, chùi chùi hai tay lên v t áo tr c ng c, e dè lên ti ng.

V ng lão gia p bàn: “Xê ra, lão gia ây làm vi c còn c n ng i d y ?”.

“Nh ng mà...”

Nhan m b c t i m t b c, t t n cúi ng i hành l : “Ch ng hay V ng lão gia mu n Nhan m khi nào thì cùng r i kh i?”. Nàng kh m m c i, ng khí d u dàng: “Nhan m b t c lúc nào, c ng có th theo ngài v ”.